

Op een dag stond een man van gemiddelde lengte op een perron met een heel zware tas in zijn hand. Die man was ik, maar het was niet mijn tas. Die was van een vrouw. En de tas was zwaar omdat er boeken in zaten.

Dat had ze me zelf verteld. Het was ons eerste contact geweest. Ze had het moeilijk op het perron, aan de kant waar ze de tas droeg was haar schouder opgetrokken.

Een beetje op dezelfde manier droeg ze haar bril, met een zeker ongemak. Alsof de bril haar het zicht benam, of alsof ze door de bril iets abstracts, iets ideëels probeerde te zien, dat verband hield met de wereld maar niet de wereld zelf was. Iets als de wereld dus, maar dan beter. Ze moest of bijziend zijn of idealistisch, deze vrouw, of misschien allebei, ik heb niet geprobeerd te kiezen tussen de twee.

Aanvankelijk was het haar tas die me pijn deed. Ze zette hem maar niet neer. Terwijl ze stilstond op het perron, tegenover het spoor. Misschien wilde ze niet dat de onderkant vies werd. Dat leek me niet voldoende reden om te lijden.

Mijn probleem was nu dat ik moest zien uit te vinden of ik haar moest voorstellen die tas voor haar te dragen, of – wat qua inspanning verstandiger en efficiënter was, zowel voor mij als voor haar – moest proberen haar te overreden hem op de grond te zetten. De tweede oplossing miste iedere zwier of zelfs hoffelijkheid. De eerste miste in vergelijking met de tweede een evidente noodzaak, waarvan iedere man weet dat het ontbreken ervan een vooropgezet plan verraadt bij het aanspreken van een vrouw.

Welnu, niets van wat ik deed was van tevoren bedacht, ik had meteen de behoefte gevoeld deze vrouw te verlichten.

Ik liep naar haar toe. Ik denk dat ze me al had gezien. Maar onze blikken kruisten elkaar nog niet. Terwijl ik om de vraag heen draaide wat ik zou voorstellen om haar te verlichten, was ik ook om haarzelf heen gaan draaien, ik maakte trage concentrische cirkels die me dichterbij haar brachten zonder me openlijk met haar in contact te brengen. Aangezien ze op een afstandje van het spoor stond, had ik daar de ruimte voor. En tegelijkertijd zag ze me nu, ze zag heel goed dat ik om haar heen draaide. Al gauw werd ik bang dat ze het dubbelzinnig zou opvatten, en ik nam de vrijheid haar aan te spreken. Ik bood aan haar tas te dragen, waarbij ik aanvoerde dat die me zwaar leek. Ze bedankte me met een ietwat verontruste blik en zei dat ze hem, als ze dat wilde, heel makkelijk bij haar voeten kon zetten. Ik had geen tijd haar te vragen waarom ze dat onder deze omstandigheden, waarin ze hem met zichtbare moeite vasthield, niet allang had gedaan. Ze was me vóór en zette haar tas op het perron, bij haar voeten, en pas toen begreep ik dat ik me aan haar opdrong.

Want ze wilde hem helemaal niet loslaten, die tas. Dat kon ik duidelijk zien. Ze zette hem alleen neer om te voorkomen dat ik haar te hulp zou schieten. Waarbij ze het risico nam dat hij door mijn toedoen vies zou worden. Ik voelde me schuldig, terwijl ik haar juist een dienst had willen bewijzen, en ik wilde het goedmaken. Ik zei nee, dat bedoelde ik niet, ik bedoelde niet dat je hem moest neerzetten, zo wordt hij nog vies, tenzij je dat natuurlijk niet erg vindt, maar ik had de indruk dat je hem niet neerzette omdat je bang was hem vies te maken, de onderkant, maar misschien overdrijf ik of vergis ik me. Als je me daarin zou kunnen geruststellen en zou zeggen dat het je niet uitmaakt, zou ik me beter voelen. Of misschien heb ik juist wel gelijk, dan mag je het ook zeggen, dan zal ik niet ge-

rustgesteld zijn, maar dan zou ik er misschien iets aan kunnen doen, toch?

Ze keek me van achter haar bril aan, niet alsof ik het ideaal was waarnaar ze in de wereld op zoek was, integendeel, ze leek te denken dat er iets niet helemaal in orde was, aan wat ze zag, of dat haar bril niet goed op mij ingesteld was, of dat ik een smet was op haar brillenglazen, in ieder geval zei ze wat wil je precies? Vind je mijn tas echt zo interessant?

Ik had bijna gezegd nee, het is niet de tas die me interesseert, maar jij, of eigenlijk niet jij, wat me raakt is de ietwat onnodige inspanning waarmee je hem draagt, want zo vies is het perron niet, en zelfs als het dat wel was, raakt de tas de grond nauwelijks, ik neem aan dat hij van die plastic noppen heeft. Maar ik zei niets, ik verontschuldigde me alleen maar en ging weer op onze trein staan wachten, want ik ging ervan uit dat we op dezelfde trein wachtten. We stonden vlak bij elkaar, zij met haar tas bij haar voeten, ik met mijn gène, zo nu en dan keek ik naar haar en ik zag dat zij ook steeds even keek, maar dan naar haar tas, alsof ze bang was dat hij gestolen zou worden, en ik begreep dat dat het moest zijn. Dat ze de tas daarom zo krampachtig had vastgehouden. Dus trok ik de stoute schoenen aan en zei misschien moet je hem weer oppakken, ik zie dat je je zorgen maakt, ik zou het mezelf kwalijk nemen als je tas door mijn schuld wordt gestolen. Maar tegelijkertijd ziet hij er zwaar uit, voegde ik eraan toe, en als je mij vertrouwt zou ik hem voor je kunnen dragen, in ieder geval tot de trein komt. Ik ga er heus niet mee aan de haal. Anders had ik dat allang gedaan.

Ze leek wel in de verleiding te komen door mijn voorstel, hoewel ze nog steeds twijfelde. Toen keek ze me aan en waarschijnlijk dacht ze dat ik in het ergste geval in háár geïnteresseerd was in plaats van in haar tas, en ze reikte me de tas aan.